

PARAULA I VIDA

Obrim «atris» de trobada entre creients i no creients (I)

Fa un any, el nostre Bisbat ja es va prendre seriosament la proposta de Benet XVI d'obrir espais de trobada i de diàleg entre creients i no creients, i ho va tractar a la *Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell 2011*, que ara acaba de publicar les ponències en un volum «**Creients i no creients. Junts cerquem un món millor**» (Pagès Ed., Lleida 2012). Volíem fer cas de les paraules del Papa Benet XVI en el seu *Discurs a la Cúria*, de desembre 2009: «Penso que l'Església hauria d'obrir també avui una mena d'«Atri dels gentils» on els homes puguin entrar en contacte d'alguna manera amb Déu sense conèixer-lo i abans que hagin trobat la via d'accés al seu misteri, al servei del qual està la vida interna de l'Església. Al diàleg amb les religions s'ha d'afegir, avui sobretot, el diàleg amb aquells per a qui la religió és quelcom estrany, per a qui Déu és desconegut i que, malgrat això, no voldrien estar simplement sense Déu, sinó apropiarse a Ell, almenys com a Desconegut.»

I el Papa feia veure que era important sobretot el fet que també les persones que es declaren agnòstiques i atees ens han d'interessar a nosaltres com a creients. Quan parlem d'una **nova evangelització**, aquestes persones potser s'espanten. No volen veure's a si mateixes com objecte de missió, ni renunciar a la seva llibertat de pensament i de voluntat. Però la qüestió sobre Déu segueix estant també en ells, encara que no puguin creure en concret que Déu

s'ocupa de nosaltres. Com a primer pas de l'evangelització hem de tractar de mantenir viva aquesta recerca; hem de preocupar-nos que l'home no descarti la qüestió sobre Déu com a qüestió essencial de la seva existència; preocupar-nos que accepti aquesta qüestió i la nostàlgia que s'hi amaga. D'aquí la necessitat i les possibilitats de diàleg entre creients i no creients en el món actual, el que el Papa anomena «**l'atri dels gentils**», entès com un pati de trobada (com el que hi havia al Temple de Jerusalem), per afavorir l'intercanvi entre catòlics i agnòstics, i que ara cal anar concretant a les Diòcesis i altres institucions. Cal inventar «patis» d'encontre, llocs sagrats d'escolta, diàleg mutu, compartició, bellesa i solidaritat, entre creients, atees i agnòstics.

Aquella Càtedra i ara el llibre que en recull les ponències va comptar amb la participació de Mons. Melchor Sánchez de Toca, subsecretari del Consell Pontifici de la Cultura, l'escriptor i periodista Antoni Puigverd, i el Dr. Francesc Torralba, Director de la Càtedra de Pensament Cristià d'Urgell. S'indicava que amb tots els homes i dones de bona voluntat estem compromesos a millorar el món. Estiguem més o menys «indignats» amb com va el món actualment, junts podem canviar-lo en la bona direcció d'acollir i fer present el Regne de Déu, l'únic que omple de sentit i continguts les esperances dels humans, i l'únic que sacia la fam d'amor etern de tota persona.

Aquesta proposta de Benet XVI és una decisió valenta, perquè planteja en l'àgora de la modernitat, com la fe i la raó no tan sols no són contradictòries, sinó que es necessiten mútuament. No és fàcil, aquest diàleg. Caldrà superar primer el dilema d'un fals progressisme que ens obliga a triar entre Déu i llibertat, i caldrà superar la temptació d'edulcorar o dissimular la pròpia identitat. Si més no, cal començar per enderrocar o almenys rebaixar els murs que ens barren la possibilitat de parlar, i sobretot bastir ponts entre tot allò que ens uneix, per tal de cercar tots plegats la veritat en un món més just, on les persones siguin respectades en la seva dignitat.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

La família, una força per canviar el món

«La família és el patrimoni principal de la humanitat», va dir Benet XVI durant la VII Trobada Mundial de les Famílies, celebrada a Milà durant els primers dies del passat mes de juny. «En la família —va dir— és on s'experimenta per primera vegada que la persona no ha estat creada per viure tancada en si mateixa, sinó en relació amb els altres; on es comprèn que l'autorealització no consisteix a posar-se en el centre, guiats per l'egoisme, sinó a donar-se, on es comença a encendre en el cor la llum de la pau perquè il·lumini el nostre món». A la fotografia, el Sant Pare saluda una mare amb els seus dos fills, sota la mirada dels cardenals Scola (Arquebisbe de Milà) i Antonelli (President del Pontifici Consell de la Família).

GLOSSA

Pregària d'una nit d'estiu

Una tarda d'aquests dies d'estiu, un grup de nois i noies de quinze i setze anys i uns quants germans més petits —alguns els havia batejat jo—, fills de famílies que es relacionen entre elles, celebraren conjuntament el sant d'uns i l'aniversari d'altres. Es reuniren per berenar a casa d'un d'ells. M'hi convidaren. Parlant amb els pares, que també hi eren, comentaven que els veien grans, explicaven anècdotes de quan encara eren infants; joies i dificultats viscudes, el desconcert davant situacions noves... i també la inquietud pel procés de creixement en la fe.

A la nit, un cop a casa, repassant el dia, pensava i pregava: «Senyor, fes que s'aturin un moment i mirin enrere amb agraïment, recorrent els seus pocs anys de vida. Èxits, fracassos, joies i decepcions, seguretats que s'han esfondrat i nous horitzons que s'obren. És la seva història personal. Que aprenguin a donar gràcies de tot el bé que han obrat, dels seus petits o grans encerts. D'allò no tan bo, de les errades i desencerts. Que aprenguin a demanar-ne perdó amb humilitat als qui hagin ofès i a demanar-te perdó a tu, Pare de misericòrdia.

Que aprenguin a descobrir, Pare, la teva presència constant a les seves vides en les clarors i les ombres, en els fervors, en les tebiors i en les fredors, sempre sentint més o menys la teva proximitat. Que s'obrin a aquesta presència i que experimentin la vivència personal en el silenci, en la reflexió o en l'acció i la vivència conjunta en la comunitat eclesial.

Que mirin endavant amb joia, amb coratge i amb esperança. Que aprenguin a superar les dificultats i els parany del camí, acceptant la bondat i l'ajuda generosa dels qui són a les vores i dels qui caminen amb ells. Que caminin ben equipats i ben acompanyats, estimant els qui els estimen i els qui demanin o necessitin estimació. Que es facin grans i gaudeixin de la vida, conscients, responsables, esforçats, bons... virtuoses. Que es deixin acompanyar sempre pel Déu Pare que Jesús, el Fill, ens ha donat a conèixer».

«Que els teus servents puguin veure la teva obra i els seus fills la teva glòria» (Sl 90,16).

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: importància de la bondat

«La bondat obre les portes del cor. Tinc l'experiència que aquesta virtut m'ha resolt les pitjors dificultats, algunes difícils d'imaginar. No convé esbrinar els motius de la discòrdia, sinó de la bondat. No patiu gaire per presentar l'evidència dels aspectes negatius de la vida! No espero gran cosa de les condemnes, especialment quan són fetes de forma nominal i fereixen els afectats.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

▮ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 9,1-6)

La saviesa ha construït el seu palau, hi ha posat set columnes. Prepara els seus guisats i els seus vins i fa parar la seva taula. Després envia les serventes a cridar des dels punts que dominen la ciutat: «Que vinguin els il·letrats». I als qui no tenen enteniment, ella els diu: «Veniu a menjar el meu pa i a beure els meus vins. Deixeu la vostra ignorància i viureu, i avançareu pel camí del coneixement.»

▮ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Sants del Senyor, venereu-lo; / venereu-lo i no us mancarà res. / Els rics s'empobriran, passaran fam, / però als qui busquen el Senyor / no els faltarà cap bé. R.

Veniu, fills meus, escolteu-me; / us ensenyaré com heu de venerar el Senyor. / Qui és l'home que estima la vida, / que vol viure temps i fruit de benestar? R.

Guarda't la llengua del mal, / que no diguin res de fals els teus llavis. / Decanta't del mal i fes el bé, / busca la pau, procura aconseguir-la. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,15-20)

Germans, fixeu-vos bé com viviu; no sigueu com la gent que no sap el que fa, sinó com gent de seny, mirant de treure bé del moment present, perquè els temps que vivim són dolents. No sigueu d'aquells que no fan cas de res: més aviat mireu d'entendre què vol de vosaltres el Senyor. No begueu massa, que el vi porta a la disbauxa. Deixeu que us ompli l'Esperit Sant. Exhorteu-vos els uns als altres amb salms, himnes i càntics espirituals, canteu al Senyor en els vostres cors, donant sempre gràcies de tot a Déu Pare, en nom de Jesucrist, el nostre Senyor.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps, Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món». Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

▮ Lectura del libro de los Proverbios (Pr 9,1-6)

La sabiduría se ha construido su casa plantando siete columnas, ha preparado el banquete, mezclado el vino y puesto la mesa; ha despachado a sus criados para que lo anuncien en los puntos que dominan la ciudad: «Los inexpertos que vengan aquí, quiero hablar a los faltos de juicio: «Venid a comer de mi pan y a beber el vino que he mezclado; dejad la inexperiencia y viviréis, seguid el camino de la prudencia».»

▮ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Todos sus santos, temed al Señor, / porque nada les falta a los que lo temen; / los ricos empobrecen y pasan hambre, / los que buscan al Señor no carecen de nada. R.

Venid, hijos, escuchadme: / os instruiré en el temor del Señor; / ¿hay alguien que ame la vida / y desee días de prosperidad? R.

Guarda tu lengua del mal, / tus labios de la falsedad; / apartate del mal, obra el bien, / busca la paz y corre tras ella. R.

▮ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,15-20)

Hermanos: Fijaos bien cómo andáis; no seáis insensatos, sino sensatos, aprovechando la ocasión, porque vienen días malos. Por eso, no estéis aturridos, daos cuenta de lo que el Señor quiere. No os emborrachéis con vino, que lleva al libertinaje, sino dejasos llenar del Espíritu. Recitad, alternando, salmos, himnos y cánticos inspirados; cantad y tocad con toda el alma para el Señor. Dad siempre gracias a Dios Padre por todo, en nombre de nuestro Señor Jesucristo.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a la gente:

«Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne para la vida del mundo.» Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede este darnos a comer su carne?»

Entonces Jesús les dijo: «Os aseguro que si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día. Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. El Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre; del mismo modo, el que me come vivirá por mí. Este es el pan que ha bajado del cielo: no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre.»

Jesús multiplica els pans. Miniatura d'un còdex de la Biblioteca Nacional de Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Ez 24,15-24 / Sl: Dt 32,18-19.20.21 / Mt 19,16-22 □ **dimarts:** Ez 28,1-10 / Sl: Dt 32,26-27ab.27cd-28.30.35cd-36ab / Mt 19,23-30
- **dimecres:** Ez 34,1-11 / Sl 22 / Mt 20,1-16a ■ **dijous:** Ez 36,23-28 / Sl 50 / Mt 22,1-14
- **divendres:** Ap 21,9b-14 / Sl 144 / Jn 1,45-51 ■ **dissabte** (□ Lleida i Urgell): Ez 43,1-7a / Sl 84 / Mt 23,1-12 ■ **diumenge** vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Js 24,1-2a.15-17.18b / Sl 33 / Ef 5,21-32 / Jn 6,60-69.

COMENTARI

L'eucaristia en l'evangeli segons Joan

El fragment evangèlic d'avui està explícitament referit al misteri de l'eucaristia en la seva versió joànica.

Convé recordar que l'evangeli de Joan no fa esment de la institució de l'eucaristia en el sopar de comiat. El fet que el sagrament de l'eucaristia, en l'evangeli de Joan, estigui íntimament enllaçat amb la multiplicació dels pans és força significatiu. Apunta a una visió del sagrament íntimament ancorada en els signes de Jesús. Més en concret, mostra una profunda integració entre el signe dels pans i l'eucaristia; entre el donar aliment als qui en necessiten i la celebració del memorial de Jesús; entre els gestos de Jesús i la seva presència en el si de la

comunitat cristiana. Fins aquí un primer aspecte que cal retenir i subratllar.

D'una altra banda, i com ja va quedar insinuat en el comentari del diumenge passat, el missatge eucarístic de l'evangeli de Joan està profundament fonamentat en la confessió de fe cristiana: és en Jesús de Natzaret on hi ha la plenitud de la grandesa i de la glòria de Déu. És en la condició humana de Jesús on es troba la vida: «Qui menja la meua carn i beu la meua sang, roman en mi i jo en ell». Aquest és exactament i quasi al peu de la lletra el missatge del comiat de Jesús en l'al·legoria del cep i les sarments: «Aquell que està en mi i jo en ell, dona molt de fruit» (15,5). L'eucaristia

és, en el fons, el sagrament de la fe. Tanmateix, la celebració eucarística té com a contingut fonamental el do de Jesús als humans, és a dir, el seu lliurament per amor: «No hi ha un amor més gran que el de donar la vida per aquells que hom estima» (15, 15).

Vet aquí la clau d'interpretació de l'eucaristia: la fe i l'amor. O, per dir-ho amb la gran carta joànica: «El seu manament és que creguem en el nom del seu fill Jesús-Crist i que ens estimem els uns als altres perquè ens ho va ensenyar així» (1Jn 3,23). Per tant i per dir-ho amb una paraula: també en l'evangeli de Joan l'eucaristia és el testament de Jesús.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

34. Jesús és el gra de blat que dóna vida

En l'eucaristia es fa visible també el gran trobament que els homes fan de Déu, en el qual el Senyor es dóna com a *carn*, a fi que en ell i fent camí amb ell esdevinguem *esperit*. Així com ell, més enllà de la creu, es va transformar en una nova manera de corporeïtat i d'ésser home que es penetra amb el ser de Déu, així també aquest menjar ha de ser per a nosaltres obertura de l'existència, pas a través de la creu i anticipació de la nova existència de vida en Déu i amb Déu.

Això encara es veu més clar en el verset 53, on el Senyor afegeix la paraula de la seva sang, que ens dóna per *beure*. Aquí no sols tenim una clara al·lusió a l'eucaristia, sinó que sobretot se'ns mostra que l'eucaristia es basa en el sacrifici de Jesús, que vessa la seva sang per nosaltres i així surt, al mateix temps, fora d'ell mateix, s'escampa, se'ns dóna.

Per entendre el discurs de Jesús sobre el pa de vida en tota la seva profunditat, hem de mirar enca-

ra una paraula clau de l'evangeli de Joan: «Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor dóna molt de fruit» (Jn 12,24). En la figura que anomenem *pa* hi ha tot el misteri de la passió.

El pa pressuposa que la llavor —el gra de blat— que ha estat sembrada en la terra *mor* i d'aquesta baixada creix una nova espiga. El pa terrenal pot ser portador de la presència del Crist, perquè porta en ell mateix el misteri de la passió; en ell s'uneixen mort i resurrecció.

En les religions del món, el pa ha estat punt de partida dels mites de mort i resurrecció de la divinitat en els quals l'home expressava la seva esperança d'una vida després de la mort.

Realment, aquesta esperança s'ha fet realitat. Jesús no és cap mite, és un home de carn i sang. Hi és realment en la història.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EN PAREJA

Nos hacemos felices

Isidoro de Sevilla y la tristeza

San Isidoro de Sevilla (560-636), doctor de la Iglesia y arzobispo, que fue el principal transmisor en la Edad Media de la cultura antigua y cuyos conocimientos de los siglos VI y VII recogió y compiló en su monumental enciclopedia *Etimologías e historia de los reyes godos, vándalos y suevos y varones ilustres*, afirmaba: «¿Quieres no estar triste? ¿Quieres desechar las tristezas de la vida? 1. Que tu vida sea ordenada y buena. Siempre hay un premio: el del gozo. 2. Haz todo el bien que puedas. La tristeza se alejará de ti. 3. Que la conciencia no te acuse de nada, porque —la conciencia culpable— siempre padece, sufre, está triste. 4. Sé justo. Da a cada uno su derecho. Así no te asaltarán la tristeza. 5. Si permaneces en el amor... la tristeza se alejará de ti.»

¿Estás triste, amargado, desconsolado? ¿La desazón hace mala en ti y pierdes fuerza y calidad de vida?

¡Ánimo! Busca un trabajo por hacer, una palabra cariñosa que ofrecer, una ayuda que prestar... ¡Entonces, la tristeza desaparecerá!

J. M. Alimbau

(*¡Ánimo!*, col. «Ayuda personal», Ed. Claret)

SANTORAL

19. ✚ Diumenge XX de durant l'any. St. Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. Dilluns. St. Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Claravall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

21. Dimarts. St. Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximià, màrtirs, patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda màrtir.

22. Dimecres. Mare de Déu Reina,

i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. Dijous. Sta. Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.

24. Divendres. St. Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; Sta. Emília de Viàlar, vg., fund.; Sta. Àurea, vg. i mr.

25. Dissabte. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago); sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; sant Genís, còmic mr.; sant Genís, notari mr.; santa Patrícia.

ENTREVISTA

MONTSERRAT SINTÈS

La força de la JOBAC

La *JOBAC* (1974-1992). *Desencís i utopia de la joventut a Catalunya* (Ed. Saragossa)

és una monografia sobre la curta però intensa història d'aquest moviment, marcada pels darrers anys de la dictadura i la transició a la democràcia. L'autora, Montserrat Sintès, arxivera del Parlament de Catalunya, presenta en el llibre testimonis directes dels fets, fotografies i annexos que arrodoneixen el conjunt. L'obra es clou amb un capítol dedicat a les aportacions: «La més important és que va salvar els continguts essencials de la JOC i els va adaptar als nous reptes de la societat actual.»

Què va representar la JOBAC per a l'Església catalana?

Dins de la pastoral obrera juvenil va representar un nou alè.

Va omplir les parròquies de joves compromesos i amb ganes de canviar el món. L'ambient era desolat d'ençà del 1968. Les velles teories d'acció catòlica havien quedat obsoletes davant d'una nova societat. I la JOBAC va saber adreçar-se amb realisme al jove de barri, preferint aquesta denominació a la de jove obrer.

Quina va ser la clau perquè els joves s'hi adherissin?

La seva tasca educativa, a través de la revisió de vida i de les campanyes. Amb aquestes eines va aconseguir no sols parlar dels temes personals, sinó també dels socials. Per això, alguns dels seus membres van ser impulsors de les primeres associacions de veïns, de moviments pacifistes, ecologistes... Els seus milers de joves estaven més impregnats per la utopia i l'acció que no pas pel desencís i el passotisme.

Seria possible avui una JOBAC, tenint en compte la situació actual de crisi de valors i de fe?

La JOBAC també va viure un panorama esfereïdor: la crisi econòmica, l'atur... Tot i això, va fer-hi front perquè era un moviment juvenil poc dogmàtic i amb grans dosis d'imaginació. Però avui els problemes persisteixen, són més globals i s'hi han sumat de nous i de més complexos. Amb les noves xarxes socials estan proliferant molts moviments ciutadans. Però, això, encara és el present.

Oscar Bardají i Martín

seáis felices!», sería desearles: «¡Que os hagáis felices!»

Porque la felicidad hay que hacerla, nadie te la da hecha. La felicidad no es un bien añadido que se regala automáticamente al iniciar la vida en común, sino una situación emocional que se ha de adquirir con el esfuerzo personal y ganársela día a día.

Ya he dicho con anterioridad que la relación de pareja es básicamente emocional. Insisto en ello. Mediante el análisis de conversaciones cotidianas de parejas, se ha demostrado que la mayor parte del contenido conversacional (las dos terceras partes) es explícita o camufladamente emocional. Estamos, pues, ante un tipo de relación humana que, para bien o para mal, siempre es de alto nivel afectivo. ¡Cuidado, pues, con los malentendidos!

Estudiosos del tema de la pareja han llegado a la conclusión de que los conflictos son inevitables y que intentar silenciarlos o evitarlos es mala solución. Señalan, además, que la forma en que se resuelven esos conflictos es la mejor predicción para la futura vida matrimonial. Recuerdo que incluso se ha llegado a pormenorizar que los cuatro sentimientos que inician el despeño hacia la separación son: el desprecio y la crítica embrocada, que son actitudes más frecuentes en las mujeres; y la posición defensiva y el amurallamiento sentimental, más frecuentes en los hombres, que, según parece, soportan las tensiones afectivas peor que las mujeres, por lo que optan por evitarlas, siendo el camino más sencillo el alejamiento como estrategia de seguridad. Así que ya sabe usted algo más sobre la forma de reaccionar que tienen los géneros.

Dr. Paulino Castells

(*En pareja*, Ed. Planeta; *En pareja*, Ed. Pòrtic)

La FEMN compleix 10 anys prop dels joves cristians

La Fundació Esplais Mare de Déu de Núria (FEMN) ha complert enguany 10 anys que va iniciar la formació per a les persones encarregades de grups d'infants, joves i adolescents i realitzant el curs de monitors/es i directores/es en el lleure, a més de molts cursos especialitzats.

Al maig es va fer una jornada festiva per a celebrar amb tots aquells que han fet que aquest projecte hagi passat de ser un somni a una realitat. Més de 300 persones han compartit el seu temps i el seu esforç per formar-se amb la FEMN, per oferir més qualitat en els seus esplais, per ser més professionals en el món del voluntariat. La commemoració tingué lloc a la casa de colònies de Santa Maria de Meià. S'hi va fer present tota la jornada l'Arquebisbe Joan-Enric. L'Arquebisbe presidí l'eucaristia acompanyat de Mn. Jaume Mayoral, membre de l'equip de la fe de la FEMN, un equip d'animació especialitzat en temes de formació en la fe que està inclòs en l'equip de formació general.

Durant l'homília de l'eucaristia, l'Arquebisbe Joan-Enric va agrair aquests 10 anys de formació i tota la tasca educativa que la FEMN porta fent. També encoratjà els participants a estar a prop dels infants, adolescents i joves més desatesos. A acompanyar, com esplais del bisbat, sobretot a qui no té —diners, amor, pares...

El President de la FEMN, Eloi Villalta, va destacar la importància d'aquesta celebració i el desig de poder seguir donant resposta a les necessitats educatives dels joves que volen comprometre's des del voluntariat a acompanyar infants i adolescents. També va destacar l'enorme treball de l'equip de formació durant aquests 10 anys.

La Universitat Oberta La Salle obre les instal·lacions a Andorra

La Universitat Oberta La Salle (UOLS) a Andorra, oferirà a partir d'aquest curs vinent l'ampliació de l'oferta docent i de recerca al Principat amb un ventall de cursos superiors «on line». A finals del mes de juny en va fer la inauguració oficial i la benedicció de les instal·lacions, amb sengles actes presidits per l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, que expressà la seva satisfacció «perquè aquesta institució universitària portarà una gran obertura, necessària i important, d'Andorra al món», i qualificant La Salle «com un dels grans ordes religiosos de l'Església Catòlica dedicats a l'educació. Els Germans consagrats amb els seglars que treballen a les seves escoles i el personal no docent, són una gran família lasal·liana». «La llavor de l'Evangelí es fa present. Que des de La Masana germini al nostre país, que La Salle ajudi a expressar millor la nostra fe cristiana, a fer-la diàleg amb la cultura i la tècnica d'avui, i esdevingui la UOLS un poderós atri dels gentils.»

Mons. Vives va estar acompanyat a la taula presidencial durant la inauguració, pel Superior General dels Germans de les Escoles Cristianes, Gmà. Álvaro Rodríguez, la Ministra d'Educació i Joventut del Govern d'Andorra, Roser Suñé, el Dr. Lluís Vicent Safont, Rector de la UOLS i pel President del Patronat de la Fundació UOLS, Alexis Puig. A més de tots ells, en el torn de parlaments va intervenir també l'ex Cap del Govern d'Andorra Òscar Ribas Reig en la seva qualitat de membre del Patronat de la Fundació UOLS.

Hi van assistir el Síndic d'Andorra, M.I. Sr. Vicenç Mateu i els Cònsols d'Ordino, així com el Vicari general, Representants dels Coprínceps, Cònsols i Ambaixadors, amb altres personalitats de la societat andorrana, així com un bon nombre de Germans de les Escoles Cristianes.

Els assistents van coincidir en la importància i l'oportunitat de l'obertura de la UOLS a Andorra en un moment en què el Principat és a punt d'enllestir un conjunt de mesures molt necessàries per enfortir i obrir a l'exterior el seu teixit productiu. En aquest context, disposar d'un centre com la UOLS a Andorra suposa un factor molt favorable per a la projecció del país en un món on cada cop és més important l'aportació de valor afegit i la societat del coneixement, com van subratllar tant el Rector com l'ex Cap del Govern, cadascun des de vessants diferents.

El Gmà. Álvaro Rodríguez va destacar de manera significativa que aquest sigui el setanta-quatrè centre universitari de l'Institut, però el primer que adopta l'estructura d'universitat oberta, en xarxa, i que s'obri des d'un lloc com Andorra, on esdevindrà cruïlla d'intercanvi de coneixements entre professors i estudiants d'arreu del món. Va defensar la necessitat d'enfortir el model docent de La Salle amb estudis universitaris de prestigi com una manera d'adaptar als temps que vivim el principi rector que va impulsar en el seu moment Sant Joan Baptista de La Salle en fundar l'Institut al segle XVII.

L'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes, actualment és present a 83 països del món mitjançant uns 1.400 centres d'ensenyança primària, secundària i superior que apleguen més d'un milió d'alumnes, i 80.000 professors.

CONEIXENT LA NOSTRA DIÒCESI D'URGELL

Com està organitzat el Bisbat d'Urgell

El nostre bisbat està organitzat a través de les delegacions diocesanes que conformen l'activitat pastoral; de la Vicaria General; de la Secretaria General i Cancelleria; la Vicaria Judicial i la Vicaria per als Assumptes econòmics; a més del Consell Episcopal. Les delegacions diocesanes són nomenades pel Bisbe i estaran actives fins al 2013.

Treballen per àmbits ben diferenciats: la delegació de Patrimoni Cultural ha fet una intensa tasca en els darrers anys de recuperació del patrimoni arquitectònic i cultural de la diòcesi, amb la rehabilitació de molts edificis i esglésies arreu del territori diocesà, i també restaurant peces de gran valor artístic, com la Casulla de Sant Ermengol. La delegació de Catequesi és molt activa i treballa amb gent de moltes i diverses edats, en la seva formació i en l'explicació pedagògica de l'Evangelí als menuts i adolescents: el delegat també és l'encarregat del catecumenat. La delegació d'Ensenyament organitza cada any jornades de reciclatge i formació per a mestres i professors de religió i és molt activa: la nostra diòcesi d'Urgell és una de les que té proporcionalment, més infants estudiant religió a l'escola. També hi ha delegacions de Pastoral Penitenciària, que treballa sobretot al Principat d'Andorra, amb els interns de la presó de la Comella; delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia; de Missions; de Pastoral Vocacional; delegació per a la Família i la Vida; delegació de Pastoral de la Salut; d'Ecumenisme; de Mitjans de Comunicació Social; per a la Vida Consagrada; de Joventut; de Santuaris, Pelegrinatges i Turisme i una delegació per a la Causa dels Sants.

MIL-LENARI DE SANT ERMENGOL

L'obra política de Sant Ermengol al llarg del seu pontificat (1010-1035) no es podria entendre si no es té en compte el buit relatiu de poder com a conseqüència de la minoria comtal d'Ermengol II el Pelegrí (1010-1039).

És cert que, a través de la tutoria que feren d'Ermengol II els comtes de Barcelona, Ramon Borrell i Ermessenda, aquests van tenir una gran intervenció en el comtat d'Urgell. Però el suport d'aquests comtes a la regla benedictina a Sant Llorenç de Morunys i també al bisbe Ermengol van facilitar molt l'actuació política d'aquest darrer. Sant Ermengol devia prendre l'alternativa per recuperar els territoris de la marca més oriental del comtat de Barcelona, els territoris de Guissona, després de les primeres campanyes dels comtes de Barcelona. Això va fer que tingués al territori una gran autonomia jurisdiccional.

Com a home del seu temps, es veié embolicat en les noves condicions sociopolítiques del primer terç del segle XI derivades del procés de feudalització.

Va ser present en molts pactes i juraments de fidelitat, malgrat la qual cosa va tenir una gran capacitat de moviment i establí conveniències feudals.

Retaule de Sant Pere d'Aixirivall (s. XVII)

L'església de Sant Pere d'Aixirivall data del 1603 i constitueix un bon exemple del barroc andorrà, amb peculiaritats que la fan diferent a les construccions de la mateixa època a les contrades veïnes. A l'església es conserva un retaule sobre fusta, també barroc (restaurat recentment), encomanat el 1619 a l'escultor Antoni Tremulles i al pintor Antoni Heredia. Als costats de Sant Pere, tallat en fusta al centre del retaule, hi són representats Sant Antoni Abat, Sant Joan, Sant Ermengol i Sant Isidre, cadascun dels quals apareix identificat amb un rètol a la part superior. A diferència de la majoria d'imatges del sant, el bisbe pintat per Heredia és un home jove, barbamec, abillat amb els elements propis de la seva dignitat episcopal, però sense cap altre dels símbols que habitualment s'associen a la figura de Sant Ermengol.

Fotografia: Bisbat d'Urgell